

Kirazir je že smrčal za pečjó, ko sem se poslavljaj s Plazni kovimi. —

Bog te živi, kmetska hiša slovenska! Tvoji sinovi na tujem te ne morejo pozabiti. Kadar se te spominjam, vprašam te, ali si srečna zdaj, ali te ne bodo poplavili novodóbní zakoni, ali ti bo kaj pomogla nova šola, ali ti je res, kakor pravijo stari očanci, cvetela prava sreča v minulosti, v časih poštenja, preprostosti in najivnosti, takrat, ko še ni bilo toliko davkov in gospóde, toliko tovarn in železnic, dividend in superdividend, spekulantov in sleparstva? . . . Bog te nam ohrani, ti jedini steber národu! Bog te živi! Bog te živi!

Véli moj cvet.

1. **Ó** spávaj in snívaj sladkó! . . .

Počási, ti vétreč pmládni,
Tihótno šumévaj, lehnó
Čez grob mi predragi, čez hladni! . . .
O spávaj in snívaj
In pókoj nebeski te krívaj . . .
Tu zunaj še vedno hrumí in šumí,

Prihaja, odhaja pmlád,
In cvetje za cvetjem dehtí in miní,
Rodí se, umíra ž njim tóliko nád!
Tu dóli je mirno . . .
Nagíblje se solnce za tèmno goró,
In mrak že léga na zémeljo širno . . .
O spávaj in snívaj sladkó!

2.

Sloním ob lipo sámcat záse
In čakam . . . koga vender čakam?
Mračí se že; sloním še vedno
In mislim ter zamišljen plakam.

Lehkótno po zelenih vejah
Večérna sápicá šumeva,
In luna vzhaja tiho, nemo,
V daljini béli križ obseva . . .

3.

Pomládna noč. Blesté se zvézde,
Dehtí vijole nežni cvet;
Zemljó objemlje sèn čaróben,
Sladkó počíva širni svet.

Zamán si iščem jaz počítka.
Okó roseče mi bedí:
Spomin teží mi dušo jedno,
Spomin o nji, ki v grobu spí.

4.

Porúšeni načrti! . . . Jeden
Stojí še sam, ljubó gojèn;
Kar jih srcé sanjálo moje,
Med vsemi najmilejši sèn.

Oj, domovina! . . . Željam, mislim
Jedíno ti sredíšče si,
Samótnega življenja méni
Najdražje ti skrovišče si!

Jos. Ant. Klemenčič.

